

BALÁZS ATTILA

A köténygyáros és a kísértet

(avagy a ponyva szelleme)

1918 egyik hideg késő estéjén történt, amikor Fred Oesterreich német származású amerikai köténygyáros úgy felöntött a garatra egy sörívő partin, hogy mindenkivel összeveszett, majd feleségét is hátrahagyva részegen hazavágtatott, akkor történt, hogy ritka meglepetésére egy sápadt fickót talált konyhájukban az asztalnál. A sovány, viszont annál pofátlanabb betolakodó éppen azzal foglalatostkodott, hogy az Oesterreich házaspár ebédéről maradt báránycombját gyomrában eltüntesse, méghozzá vastagon megkenve azt drága francia mustárral.

– Hát te meg mi a faszt keresel itt?! – üvöltött a felháborodott, testes házigazda a filigrán betolakodóra, akinek szeppenetében csak ennyit sikerült kinyögnie:

– Éhes vagyok, uram.

– Meg az anyukád! – üvöltötte Mr. Oesterreich, miközben mintha egy pillanatra lett volna némi dézsávü érzése, de mindegy.

Vállánál megragadta a még mindig pampogó tolvajt, az ajtóhoz cipelte, majd egy rúgás kíséretében kipenderítette az utcára. Utána mint ki jól végezte dolgát, bezárta az ajtót, súlyos részegségében és a maradék erejét is felemészítő izgalomban azonban hirtelen hanyatt vágódva elaludt. Így már nem láthatta, ahogy a kidobott, árnyszerű fiatalember visszamászik az ablakon, s nyomban felsurran a padlásra.

Amikor jóval később felesége Walburga Oesterreich – becenevén a Szőke Dolly – is hazaérkezett, alig nyomta be a bejáratit az ő elalélt urától. *What the hell...* Hogy ez sikerült neki, bizony nem csekély fizikai erejének köszönhette. Ugyanis ők mindketten jó bőrbő voltak. Úgy tűnt, Dolly odabent pillanatok alatt felmérte a helyzetet. *Fuck!* Előbb gyorsan a maradék báránnyt rakta vissza a hűtőbe, aztán a padlásajtót zárta be, s csak utána látott neki a hálószobába rángatni, levetkőztetni, valamint az ágyba emelni-taszigálni a drága jó Frédit, aki viszont csak mormogott valamit, pokoli szelet eresztett, majd szinte zavartalanul folytatta a fűrészelést. Hogy Walburga is kisvártatva követte példáját, nem tudható be másnak, mint annak, hogy társaságban ő maga se vetette meg a „jó habos nedűt” (Itt a kis éjjeli reklám helye!). Mindössze abban különbözött Dolly a férjétől, hogy neki azért ehhez társaságra volt szüksége, Frednek viszont nem okvetlenül. És most lendítsük visszafelé a kereket!

1903 egyik meleg délelőttjén Oesterreichék Milwaukeeban a tizenötödik házassági évfordulójukra készülődtek, amikor is a gyárból jelentették, hogy csütörtököt mondott a legnagyobb varrógép. Fred tüstént berobogott, kisvártatva asszonya is követte, mert köztudott volt, hogy a tulaj könnyen be tud gorombulni, ha netán úgy véli, emberi mulasztás

áll egy-egy defekt mögött. Gorombaságait általában Dolly asszonyosság hozta utána helyre, nem kis beleérzéssel simogatva és fésülgetve ismét elviselhetőre a vérig sértett munkások összekuszált, felborzolt lelkét. Szerették is őt, férjét viszont egyenest gyűlölték, de hát ez van, se nekik, se Fred Oesterreichnak nem állt érdekében szakítani. Utóbbi nem kis pénzt fektetett a betanításba, és nem mutatkozott jó megoldásnak ezt előlről kezdenie, ezért a végén többnyire bocsánatot kért, ha büntetésül levont is a fizetésből. A melósok pedig látták, hogy görény a gazda, de még így is jóval többet kaptak, mint amennyit kaphattak volna a környező gyárakban. Ám hogy kinek kellett annyi kötény Milwaukeeban 1903-ban, arról nem szól a fáma, de a krónika sem.

Anyakönyvi kivonat tanúskodik viszont arról, hogy az Oesterreich házaspárnak élt egy Raymond nevű fia, aki valamikor – nevezett év előtt – hirtelen megbetegedett, s kisvártatva meg is halt a betegség komplikációja gyanánt fellépett embóliában. Walburga szíve ettől gyszba borult. Az asszony súlyos búskomorságba esett, amiből csak nagy nehezen lábalt ki, de úgy tűnt, végül is feldolgozta a tragikus eseményt. Ezzel együtt – ahogy majd sok évvel később elhangzik az őt nagyon is érintő bírósági tárgyaláson – Walburga Oesterreich becenevén Dolly szeme még kisírtan is gyakorta megakadt a fiatal fiúkon, azonban ezt mindenki Raymond sajtó hiányának vélte, és ezzel aztán nem foglalkozott senki külön. Legkevésbé jutott eszébe bárkinek csúfolódní, inkább babonásan keresztet vetett, nehogy az ő családjában is történjen ilyesmi. Így aztán azon se akadt fenn külön senki, amikor Dolly kíváncsi izgalommal végignézte, miket nem vesződik össze azzal a lerobbant, böhöm géppel az a rendkívül fiatal, nagyon törekeny, még szinte kamasz férfi, akit a Singer-kompanyia küldött ki a helyszínre a hibát elhárítani. Senki nem figyelt fel arra a lángra Dolly szemében, amelyik akkor lobbant föl, és nagyon-nagyon sokáig nem is akart kialudni. (Úgy bizony, *oh, yeah! ... möglich.*)

Az akkor és ott tüsténkedő nyüzge, alkatilag Raymondra emlékeztető, hosszú pillájú és álmos tekintetű srácot Otto Sanhubernek hívták. *Was?* Otto árva gyerek volt, pontosan maga sem tudta, hány éves, úgy 16 körüli lehetett, maximum 17, német zsidó származású, eredetileg tán az Otto Weir névre hallgatott, de örökbe fogadása után Sanhuberre keresztelték a befogadó család után. Otto pontosan és szépen dolgozott, mint maguk a Singer-gépek, amelyeket karban tartott, azonban érdekes, hogy sosem érdekelte ez a munka. Dolly is észrevette, hogy míg szorgosan jár a keze, másutt jár a fiú esze, ami még jobban felcsigázta érdeklődését. Nemsokára reklamáció érkezett Walburga Oesterreich részéről a saját otthoni varrógépét illetően Singerékhez, méghozzá azzal a határozott kéréssel, hogy Otto Sanhubert küldjék ki. A munkavezető, egy németül is jól beszélő, jóhiszemű mesztic férfiú ebben semmi gyanúsat, vagy teljesíthetlent nem talált, nem látott. Mindjárt szólt Ottónak, hogy mikor mehet.

Érdekes, hogy évekkel később az esküdtszék előtt az amúgy szófukar, rendkívül zárkózott, roppant komor Otto milyen nyíltan és lelkesen, mintegy örömmel megnyílvá emlékezik majd vissza arra a páradús, amúgy nyomott délelőtre Milwaukeeban, 1903-ban, amikor becsöngetett Oesterreichéknál. Az ajtó könnyedén, szinte abban a pillanatban kinyílt, mesélte, s ott állt a ház úrnője. Lenge selyemruhácskában, üdén és illatosan, úgy tessékelte befelé Ottót, akit egyenest a hálószobába vezetett. Míg a mesterke dolgozott,

Dolly mindössze karnyújtásnyira, kipirult, pirospozsgás arccal az ágyról figyelte. Úgy tűnt, nagy érdeklődéssel. Néha vizet kortyolt, Ottót is kínálta, közben nem győzte hangsúlyozni, másnap mindig mennyire fontos az ásványvíz bőséges bevitele. Aztán legyezetni kezdte magát, izgett-mozgott, nagyokat szuszogott, végül úgy helyezkedett, hogy a javító ember minél többet láthasson azokból a hófehér, dús halmokból, abból a sok szép rezgő húsból, amellyel a teremtő őt megáldotta. Ottónak nem sok tapasztalata volt nőkkel a felvillanyozó történések pillanatáig, ezért majd kiugró szívvel igyekezett úgy tenni, mint aki nem látja, mire menne ki a játék. Amikor azonban Walburga hirtelen elcsúszta az egyik kiserelt csapágygolyót, amilyen csak abban az egy akkori, B9916476-os kísérleti sorozatban található, hanyatt feküdt vele az ágyon, utána a maga ducisága ellenére is oly ördögi ügyességgel kezdte el pusztán a beszívott hasának izmaival, illetve megemelt farának ritmikus mozgásával a saját köldöke körül gurigázni az aprócska, gömbölyű tárgyat, hogy az elképesztő, Ottónak abba kellett hagynia a pizsmogást, s mintegy megbabonázottan bámulnia a rendkívüli mutatványt. Mikor végül is a golyó Dolly köldökében kötött ki, ő, Otto Sanhuber, született Otto Weir (pontos korát ma sem ismeri, apját se, anyját se) nem tudott tovább ellenállni a csábításnak, holott elvben tilos lett volna, persze.

Otto érezhető kéjjel, az esküdtek szeme láttára kissé spiccesedő nadrággal, mintegy szerelmes révületben még sokáig tudott volna mesélni azokról a kis arany szőrszálakról ott (talán...), amelyeket akkor figyelt meg, amikor a visszaszerelendő csapágygolyót igyekezett kipiszkálni a vele szórakozó háziasszony köldökéből, töredelmes vallomását azonban hirtelen abba kellett hagynia, méghozzá egy kellemetlen incidens miatt. Ugyanis ekkor esett meg életében először a nagy tiszteletű Wayne G. Robertson bíró fényes karrierjében, hogy a kalapáccsal a saját ujjára csapott. Az ujjbegyből tüstént kiserkent a vér, így rövidke időre abba kellett hagyni a tárgyalást. Itt el is röppent Otto Sanhuber ihlete a nagy amerikai semmibe. Kezdeti apátiájába süppedt vissza. Kedve akkor se jött meg, amikor vége lett az egész igazságszolgáltatási céciónak, s ő fellélegezve – szabadon, mint a tavaszi madár – kiléphetett-röppenhetett az utcára, az éppen szemerkélő áprilisi esőbe.

Nos, bárhogy történt is a dolog a szerelmesek között azon a paradús napon 1903 Milwaukeejében, Otto tapasztalatlansága ellenére – tanulékony fiatalságának köszönhető – nagyon jól történhetett, mert aztán a kapcsolat egészen a messzi 1922-ig kitartott, sőt annál is jócskán tovább. Három évig hol Dolly látogatta meg titokban Ottót, hol fordítva – kevésbé titokban (nem volt más mód) –, ennek azonban véget kellett vetni, mert kezdett rossz reklámjává válni a Singer-márkának. Előbb csak az Oesterreich házaspár szomszédságában, aztán szélesebben is.

Ezt követően egy ideig különféle hotelekben randevúztak, de ez se mutatkozott ideális megoldásnak. Ezekben a gyors szállókban túl sok ismerősre, kanos gyári kuncsaftokra lehetett ráfutni, így aztán úgy esett, ahogy Dolly megálmodta: egy szép napon Otto Sanhuber egy bilivel és kedvenc ponyvaregényeivel felköltözött Oesterreichék padlására, s onnan ki nem költözött hosszú-hosszú évekig. A jócskán túlsúlyos, magas vérnyomású házigazdának amúgy az életében nem fordult meg a fejében, hogy létrára másszon, csak akkor, amikor egy nap újonnan felszerelt lakatot pillantott meg a padlásajtón. Felesége azonban gyorsan megmagyarázta, hogy a kedvenc bundáit őrzi ott elzárva, nehogy a takarítónő

meglopja. Fred bébi csak helyeselni tudott, és többé nem gondolt a lakatra. Anélkül is volt épp a köténgyárban elég probléma. Éppen az idő tájt kezdtek a munkások sztrájkjal fenyegetőzni mégiscsak, és ez Fred összes figyelmét lekötötte. Ezzel együtt egyszer majdnem lebuktak, amikor a házigazda véletlenül megpillantotta a valószerűtlenül sápadt Ottót a padlás ablakában, amint épp ifjonti vesszejét kidugva szórta az aranyesőt a lenti ágyásokra, de Dollynak sikerült meggyőznie elképedt urát, hogy zaklatott idegállapotában nyilván szellemeket lát, s hogy nyugtatókat kellene szednie. Ami meg aztán következett nemsoká, meghozta a titkos szerelmesek közös életének legboldogabb szakaszát. Ugyanis Frednek a pirulák és az alkohol közös hatására rövidesen be kellett vonulnia elvonókúrára, így valóságos mézeshetek jöttek. És az akadályt nem ismerő szerelem lángolt tovább akkor is, amikor a férj visszajött. Holtomiglan holtodiglan. Hogy mondják ezt angolul (akár némi német akcentussal)?

Volt egyszer aztán az is, hogy Fred Oesterreich neszezést hallott éjjel a padlásról, elfojtott sóhajtozást, köhécselést, ám amikor ezt úgyszintén szóvá tette, kedves felesége megint a piáláshoz visszazokott férjura kimerült idegállapotára hivatkozott. Biztos ismét fantomokat lát, tisztára hallucinál! Szegény Fred makacskodni kezdett, hogy majd ő mégis fölnéz oda másnap este, így meg úgy. Szőrös, virslíujjú kezével indulatosan csapkodta az ajtófélfát, hogy kiesett a tömités. Teljesen úgy csinálta, ahogy azt egy a Teremtő által is vezetőnek kitalált férfinak kell. Dolly pedig a rá következő nap gyorsan beszerzett valami piton-mutogatótól egy szakajtó fehéregeret, szabadjára engedte őket a padláson, Ottót meg eldugta valahová. Estefelé hazajövet Fred összeszedte bátorságát, s tényleg fölmászott a tetőtérbe. Mondhatni, semeddig se maradt ott. Úgy pucolt vissza, mint akit az ördög űz. Leült az asztalhoz az ebédlőben, s csak ült ott sokáig, behúzott fejjel, mint akinek a nyakába vizeltek, szó nem jött ki a száján. Végül mégse lehetett egy vadászgörény alkat. Otto akár polkázhatott volna felőle a padláson.

Otto Sanhubert azonban nem a tánc vonzotta, a zene se, meg az egérfogás sem (utóbbi sportot aztán kényszerből űzte), hanem a regényírás. Fejébe vette, hogy híres író lesz, így aztán összeírt legalább kétszer tucatnyi szerelmes románt. Érdekes, hogy Dolly még kiadót is talált ehhez, az érte járó honoráriumot pedig beledobálta egy priaposzi figurát mintázó álantik óriásvázába, hogy hát jó lesz az még egyszer valamire. F. O. Lovemoon, alias Otto Sanhuber, alias Otto Weir művei többnyire ma már fellelhetetlenek. Bizonyos Wilson Dutch ponyvagügyítő birtokában található még pár darab belőlük, éppen Milwaukeeban, az ottani Hengermalom utcában. Mr. Dutch szavai szerint valamennyi a műfaj remeke, nem szívesen válna meg tőlük, pillanatra sem, a netre meg nem szeretné feltenni őket, mert az bagatellizálná a szöveget. Érdeklődésünkre csak annyit volt hajlandó elmondani, hogy F. O. Lovemoon regényei általában távoli tengereken, egzotikus szigeteken játszódnak, mint például a Bounty-csokireklám, illetve az eredeti film, s bennük kizárólag magas, kisportolt, kékszemű, jóképű, karakteres állú, kivétel nélkül szőke férfiak lesznek szerelmesek bronzbőrű, gyöngymosolyú bennszülött szépségekbe, akiket a legvégén feleségül vesznek, s úgy élnek boldogan a messzeségben, míg meg nem hálnak. Valamitől egyik párnak se lesz soha gyereke, de az nem látszik befolyásolni felhőtlen boldogságukat. Azaz van egy, a Tora-wora című, amelynek vége kilenc gyermek (valamelyik pogány isten szeszélyéből

háromszor-hármas ikrek!) későbbi megszületésére enged következtetni, ez azonban – tudomása szerint – kivétel a Lovemoon-regények sorában. Neki nincs is meg.

Hát így. Ki tudja, meddig tart Walburga Oesterreich és Otto Sanhuber kissé szokatlan szerelmi viszonya, ha utóbbi személy – tragikus fordulattal – 1922 augusztus 22-én Los Angelesben szerencsétlenül le nem puffantja a meglepődött férjet, akinek ebben a helyzetben ezúttal végig se sikerül mondania teljes szövegét, csak ennyit:

– Hát te meg...?!

Los Angelesben történt immár ez, miután Milwaukeeban – hosszabb agónia után – mégiscsak befuccsolt a köténygyár, s Fred bébi azzal, amit sikerült kivennie ebből a krachból, Los Angelesbe menekült, magával cipelve feleségét, illetve Ottót, aki ezzel így lopva vadi új padlást fogott ki magának. Azon a balsorsú estén történt, hogy az Oesterreich házaspár ismét kirúgott a hámból valahol, mert a régi jó szokás megmaradt, csak most épp Walburgát vette le jobban a lábáról az alkohol. Olyannyira, hogy hazaérvén hanyatt vágódott a parkettán, majd sivalkodni kezdett, hogy jöjjön már Otto segíteni. A padlás szelleme ezt úgy értelmezte, hogy odalenn bántalmazták Dollyt. Tüstént felkapta két kisméretű pisztolyát, amit arra az esetre tartott magánál, ha netán a féltékeny férj felfedzné és életére törne, majd lerohant. Mint Zrínyi, mondanánk mi, kirontott várából, egy életem, egy halálom, és előbb faron (méginkább segglyukon) lőtte a feleségén tulajdonképpen segíteni igyekvő Fredet, majd miután az megperdült, s úgy nézett vele dühödt szitok kíséretében farkasszemet: fejen. A golyó a bal szemüregen keresztül hatolt be a koponyába azonnali halált okozva. Egész biztos, hogy Otto nem így akarta, de így történt, s attól, ami történt, mindkettő pánikba esett, a nyomban kijózanodó Dolly is. Rémülete ellenére Ottónak valamelyik regényéből sikerült ráismernie a helyzetre, így életében először most ő parancsolt. Betuszkolta a halálsápadt asszonyt az árnyékszékbe, kívülről rázárta az ajtót, aztán lecsatolta az áldozat roppant drága, gyémánt karóráját, zsebébe csúsztatta azt melléje a két fegyvernek, utána tüstént visszainalt a maga kis fellegvárába. Még időben, mert kiszabadtatva megérkeztek a szomszédok riasztotta rendőrök, akik azzal kezdtek, hogy kiszabadították a klotyóból a ház hisztériás zokogástól fuldokló asszonyát. Fred Oesterreich durcás lelke meg akkora már ki tudja, merre járt. A rend derék őreinek esélyük sem maradt földön heverő porhüvelyébe visszacsalogatni. Végére nem is az ő dolguk. Gyorsan biztosították a helyszínt, s rágyújtottak egy-egy cigire. Még a síró asszony szájába is belenyomtak egyet, netán elhallgatna, majd várták az okosabbakat. Azok aztán lent néztek alaposan körül, a padlás eszébe nem jutott senkinek.

A nyomozást Herman Cline fődetektív vezette. Az volt a feltételezés, hogy valójában egy simának induló betörés végződött ilyen balul. Mellette szólt Walburga Oesterreich konok vallomásán túl az eltűnt karóra, a kívülről a feleségre zárt ajtó, a nyitott bejárat, ellene pedig csak csupán az, hogy az áldozatnak például zsebében maradt a degeszre tömött tárcája. A fődetektív maga olyan súlyos refluxban szenvedő ember volt, hogy az éjszakák nagyobbik részét ülő pozícióban, agyát járta virrasztotta át, mindenfélén rágódott, miközben mindenféle következtetésekre jutott – két felbőffenés között. Így például arra, hogy Walburga hazudik, mégis hogyan bizonyítsa be? A szomszédság semmi gyanúsat, semmi kivetnivalót nem észlelt az Oesterreich házaspár életében, így az ismerősök sem, a

melósokat, főleg a milwaukeekakat meg nem kérdezte senki. És múltak a napok, múltak az éjjelek. Seholy egy használható motívum.

Sok évvel később az akkor már erősen lábszagú, lassan totál döglött ügyben az hozta meg a váratlan áttörést, hogy Dolly felfogadott valami Shapiro családnevű ügyvédet a kusza örökségi ügyeket rendezendő. Kicsit unhatta már ennyi idő után az ő padlásról érkező szerelmét, így erősen kikezdett szépséggel, de még mindig ápoltan, jó véleménnyel saját magáról kokettálni kezdett ezzel a Shapiróval, s hogy bebizonyítsa érzelmei komolyságát, egyik ellágyult pillanatában egy roppant értékes, gyémánt karórát nyomott az ügyvéd markába. Hogy Shapiro köpte-e be a fődetektívnél Dollyt, vagy az valamilyen más úton szerzett volna tudomást az óráról, már aligha tudjuk meg. Nos, Herman Cline, aki utált veszíteni, tüstént elutazott Milwaukeeba, ahol ennyi idő után is sikerült megtalálnia azt az órát, aki Frednek a pazar időmérőt hajdanán eladta, emberei pedig – ki tudja, milyen megsejtés által vezérelve – még a két megfeketedett .25-öst is előhalászták a Los Angeles közelében lévő La Brea szurokbányából, számtalan más ott rozsdásodó, titokban elhajtott fegyver közül. Így került sor Walburga Oesterreich letartóztatására. Nem sok idő elteltével Otto Sanhuberére is, akinek kiletére, pontosabban meglétére ugyanez a Shapiro nevű férfiú jött rá azután, hogy Walburga – még mindig megbízában benne – a börtönből utasította őt, vigyen élelmet szegény Ottókájának.

Az eleinte szenzációsnak indult tárgyalás, amelyhez többen is nagy reményeket fűztek, például egy sor újságíró a bulvársajtóból, de rakás kósza érdeklődő is egy csapat turistával együtt, nem beszélve magáról a lustitia erejében bízó fődetektívről, hihetetlen gyorsasággal a közöny és az unalom mocsarába fulladt. Egyszerűen hiányzott a feszültség, amely szárnyára kapta volna az esetet, s vitte volna tovább. Az előadás összes szereplője rövid időn belül lézengő statisztává vált, szívből kívánva azt az utolsó függőnyt, ami után legjobb ezt az egészet gyorsan elfelejteni. Úgy tűnt, maga az ügyész is úgy döntött, fölösleges itt további erőket pazarolni, már egészen máshol járatta az esztét. Nevezetesen ennél visszhangosabb, a pályafutás szempontjából sokkal jelentősebb csatákon, hát takaréklángra állította magát. A nem kis mértékben karrierista, ifjú és ravasz, erélyes dr. Brooke Peabody itt már nem akart semmit. Úgy vágyta az utolsó sípszót, ahogy maga a bíró, nem beszélve a szinte horkoló esküdtszékről. Mert amikor felrezzentek időnként, kit, kiket láthattak maguk előtt?

Láthattak és hallhattak egy már rég erősen hervadt, beomlott szépségű, teljesen ripaccsá vált tragikomikát, egy notórius hazudozót az agylágyulás határán, aki már képtelen volt olyat mondani, hogy azt pillanatokon belül el ne higgye saját magának. És volt szerencsájuk megismerkedni Otto Sanhuberrel, a világ talán legszürkébb, egyenest szürkésárga bőrű, jócskán töppedt, középkorú emberkéjével, akinek már sok foga és haja hiányzott, ráadásul erősen tikkelt, úgy nézett körbe szüntelen riadalommal a tárgyalóteremben. Ennek ellenére mintha semmi se mozdult volna benne, leszámítva egyik fellángoló pillanatát (annál a bizonyos köldök-jelenetnél), amely után még mélyebb apátiába süllyedt. Kettejük között meg végképp nem izzott fel, nem vibrált semmi. Hol volt már a bűn érett asszonya, aki csábított, és hol volt már az a zsenge, álmodozó srác, aki nem tudott ellenállni a végzet asszonyának! Hol? Fred bébi bosszúra vágyó lelke se jelent meg, hiába idézték. Ahhoz túl

jókat lustálkodott az örökkévalóságban, hogy ez, ami emitt történik ezen az értelmetlen világon, kicsit is érdekelte volna. A két rozsdás pisztolyról meg végképp nem lehetett tudni, lőttek-e belőlük egyáltalán, és ha igen, az vajon dulakodás eredménye volt-e, vagy sem. De tényleg: kit is érdekelt immár? Senkit, beleértve az egy és igazságos jó istent. Így felmentő ítélet született e két szálnalmas figura megfáradt ügyében. És ördögnek se jutott eszébe, logikus, végül fellebbezni. Végére még Herman Cline fődetektív se emelte hangját, azért sem, mert időközben egészen más ügyei lettek: például a saját lánya drogfüggővé vált, ugyanakkor a kedves apósa meg lebukott a stikában főzött pálinkájával. Wayne G. Robertson bíró rövid időn belül nyugdíjba vonult, s unokáinak meg a lóversenynek szentelte maradék életét, míg dr. Brooke Peabody tényleg fényes karriert futott be, de egészen másutt. Nem utolsósorban Walburga Oesterreich és Sanhuber Ottó ebben a felhajtóerő nélkül maradt, ígyn lezuhant és szétesett lovestoryban, velük mi lett? Ők soha többé nem kerültek össze. Dolly ejtette Shapirót, és eladván a nagy Los Angeles-i házat, visszaköltözött Milwaukeeba, egy egészen kicsike, majdnem háromszög-alakú lakásba. Ott horgolgtatott stilizált köténykéket Frédi bébi emlékére egészen 1961-ig, amikor – sokadik kísérletre – nagy nehezen őt is begyűjtötte a halál. Ám hogy Ottóval mi lett menet közben? Erről már csak valami poros padláson maradhatott emlék, egy csontváz, ha egyáltalán. Esetleg annak is csak az elszürkült árnyéka. Több erősen lírai töltetű prózai művét leszámítva: Otto Sanhuber kámforrá lett. Abban a pillanatban, amikor a bíróság épületéből kilépett az utcai sokaságba.

Oesterreichék Los Angeles-i háza 1986-ban állítólag még mindig állt, kilenc kis különálló lakással alakítottan. A kilencedik a tetőtérben. Ott – nevezett évig – egy Paul Popnovakov nevű, balkáni származású depressziós festő lakott, aki aztán ihlettelensége pillanatában egyszer teljes erőből falhoz vágta azt az idéetlen, álantik priaposzi vázát, amelyet a lakással örökölt, és sose vizsgálta meg közelről jobban. A sorstól váratlanul nyert pénzen Popnovakov barátunk vásárolt egy fapados jegyet Tora-wora szigetére, ahol is szerelmes lett, és soha többé nem ment vissza: se a kaliforniai Los Angelesbe, se a szerbiai Batajnicára. Hogy is tehette volna. Tora-worán kilenc fia született. És nem maradt egy fityingje sem, csak a maga mérhetetlen és eltulajdoníthatatlan, mezítlás boldogsága.

